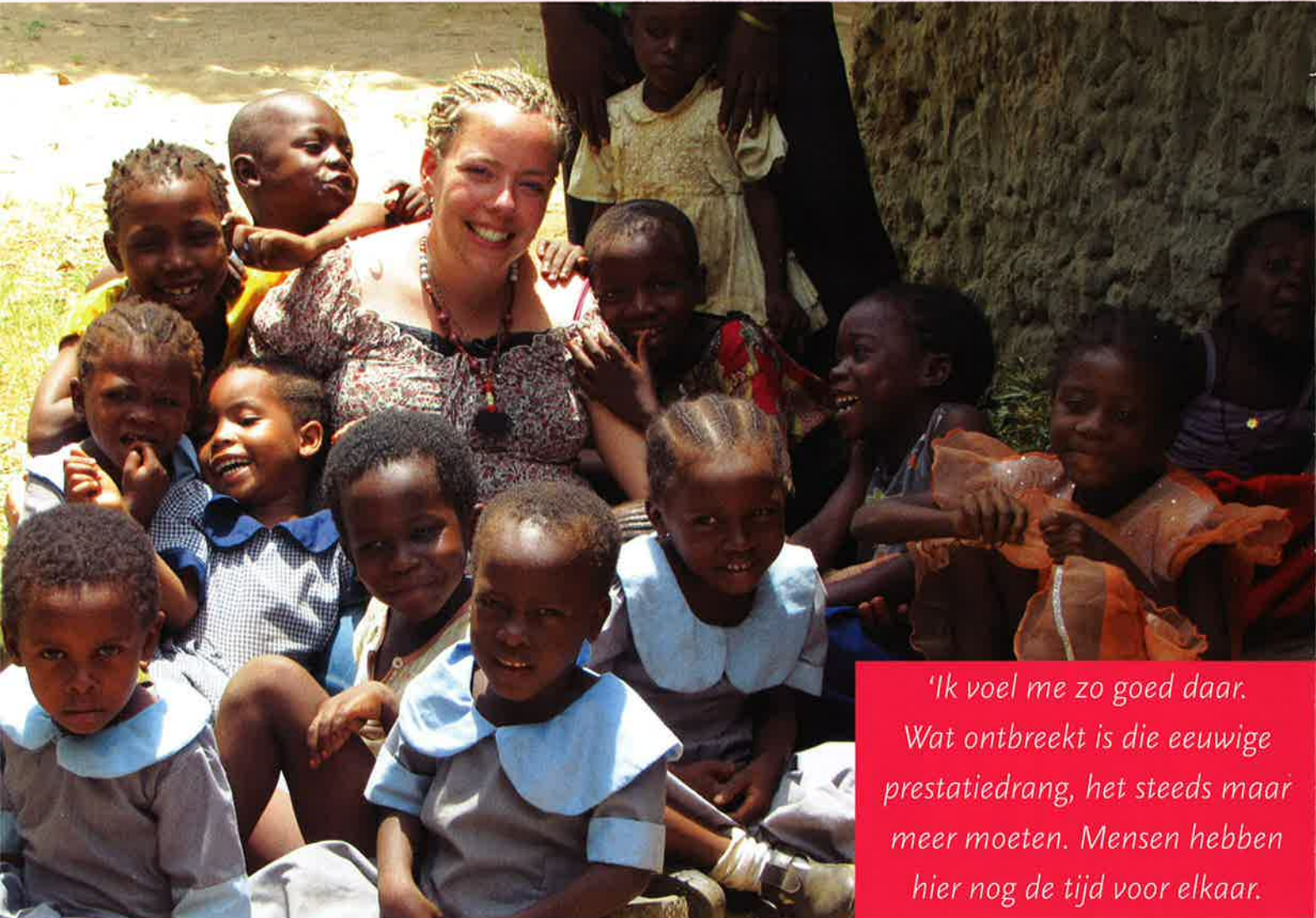

Van droom naar

'Ik voel me zo goed daar. Wat ontbreekt is die eeuwige prestatiedrang, het steeds maar meer moeten. Mensen hebben hier nog de tijd voor elkaar.'

Kun je er een kant mee op? Met die dromen in je hoofd die maar van geen wijken weten? Een kwestie van moed verzamelen en doorpakken, meent Roosmarijn Wasseveld.

Het dertigersdilemma dat Claudia de Breij in haar theatershow *Hete Vrede* zo haarscherp neerzet, pakt in het geval van Roosmarijn (31) wel heel bijzonder uit. Worstelen leeftijdgenoten met de vraag, hoe – zonder het maken van echte keuzes – werk, liefde, sociaal leven en kinderen te combineren zijn, Roosmarijn daarentegen maakt één heel gerichte keuze: Afrika. Het continent dat haar altijd al wist te boeien, maar toen ze er ook eenmaal was geweest, werd ze er hartstochtelijk verliefd op. De Zutphen-

se wil dit najaar vertrekken naar Kenia en een half jaar uittrekken voor het opzetten van een vernieuwend project: gezinnen ondersteunen die zich over een weeskind ontfermen.

Ik schrijf dit verhaal niet alleen als journalist, maar ook als 'moeder van'. Een moeder die de verrichtingen van haar dochter uiteraard op de voet volgt en – eerlijk is eerlijk – af en toe ook met gemengde gevoelens. Want natuurlijk vraag je je af: wat haalt mijn dochter zich op de hals? Toch overheerst een

daad in Kenia

Roosmarijn en moeder Mieke

WORKSHOPPENMIDDAG

Roosmarijn Wasseveld opereert vanuit de stichting Waridihome (waridi betekent 'roos' in het Swahili). Met het werven van donateurs en het opzetten van acties worden gelden ingezameld. De eerstvolgende activiteit, een workshoppenmiddag, is op zaterdag 21 april vanaf 13 uur in het Baudartius College aan de Isendoornstraat in Zutphen. Het aanbod is divers, zo zijn er workshops kleuradvies, fotografie, zingen, Afrikaanse sieraden maken, pilates en mindfulness. Deelname aan een workshop (45 minuten) kost € 10, drie workshops: € 25. Voor de kleintjes is er oppas, grotere kinderen kunnen Afrikaanse maskers maken. Er is muzikale omlijsting en natuurlijk zijn er hapjes.

Info over deze middag en het project: www.waridihome.com.

gevoel van trots over een meid die doet wat haar hart haar ingeeft. Ze geeft toe aan een onbestemd gevoel dat al heel lang van binnen sluimert,

Roosmarijn: 'Op de middelbare school dacht ik al regelmatig aan een toekomst binnen ontwikkelingswerk. In die tijd kwam ik in aanraking met Up with People. Met die Amerikaanse organisatie heb ik een jaar rondgereisd. In de steden die we aandeden zetten we een musicalvoorstelling neer en als dank voor het onderdak bij gastgezinnen deden we vrijwilligerswerk. Weer thuis twijfelde ik over een studie psychologie of culturele antropologie. Ik heb toen voor psychologie gekozen, omdat ik meende daarmee meer kansen te hebben.'

Weesolifantjes adopteren

Tijdens haar studie in Nijmegen vertaalde Roosmarijn haar belangstelling voor

Afrika in de adoptie van een weesolifantje, ondergebracht bij een opvang in Nairobi (the David Sheldrick Wildlife Trust). Ze heeft nu al de derde op rij. Na haar studie vond Roosmarijn in juni 2005 een baan als gedragsdeskundige bij Bureau Jeugdzorg. De spaarpot die ze aanlegde voor Afrika resulteerde in 2006 in een reis naar Zuid-Afrika. 'Ik was helemaal ondersteboven van de natuur, en het mooiste was: ik zag zoveel olifanten. Toch hoefde ik niet terug naar het land, ik miste echt het contact met de zwarte bevolking. Ik voelde het als de erfenis van de Apartheid.'

Lokale projecten

Hoe anders was de reis die Roosmarijn en ik samen maakten met reisorganisatie Sawadee naar Kenia en Tanzania, in de zomer van 2010. We hadden er de ene na de andere ontmoeting met

'locals'. Maar dat de gevolgen zo groot zouden zijn, kon ik toen nog niet bevroeden.

Want gaandeweg die reis raakte Roosmarijn steeds meer in de ban van het Afrikaanse land. De waanzinnig mooie natuur, het schrijnende contrast tussen het leven daar en het luxebestaan hier, de prachtige kindertjes, het klimaat. Roosmarijn: 'Sawadee brengt je echt in aanraking met lokale projecten en die maakten stuk voor stuk grote indruk. Ik kwam niet los van alles wat ik gezien had en eenmaal thuis wist ik zeker: hier moet ik wat meel!'

Doingood

Al googelend stuitte Roosmarijn op de website van de Doingood Foundation. Na een informatiebijeenkomst in Hoofddorp meldde Roosmarijn zich aan als vrijwilliger. Daarvoor moest ze

>>>

minimaal twee maanden beschikbaar zijn. 'Wat me aantrok was de emotionele betrokkenheid van Ineke, de oprichtster, en de kleinschaligheid van de projecten.' Van half februari tot half april 2011 (1 maand onbetaald verlof en verder vakantiedagen) werkte Roosmarijn op Blessed Camp, een lepradorp in het zuiden van Kenia. 'Voor mij was het de manier om uit te zoeken of het fijne gevoel dat ik had in de vakantie van drie weken er ook zou zijn als ik voor langere tijd in Kenia zou zijn.'

Keuken in aanbouw

Dat ging niet vanzelf, want Roosmarijn leidde als vrijwilligster bepaald geen luxe leventje. Ze hield zich onder meer bezig met het verwijderen van zandluizen die in de Keniaanse voeten voortwoekerden. Een akelig werkje waarbij ze met een mesje volwassenen, maar ook hele kleintjes echt moest pijnigen. Verder deed ze van alles in het bijbehorende schooltje: lesgeven, oppassen en spelen met de kinderen. Het thuisfront hield ze met verhalen en sprekende foto's op de hoogte via haar weblog. Dat maakte indruk, ze wist op die manier bij haar achterban € 2.000 los te troggelen voor een keuken op Blessed Camp. Die wordt momenteel gebouwd, weet ze na haar recente werkbezoek.

Keniaanse papa en mama

Tijdens die twee maanden vorig jaar kreeg ze er een paar hechte vrienden bij: Alan en Jane. Het waren haar gastouders in Msambweni waar ze voor Nederlandse begrippen goedkoop twee maanden kost en inwoning kreeg.

'Zulke mooie gastvrije mensen zijn het. Alan is docent en counselor. Jane is verpleegkundige, het zijn echt mijn Keniaanse papa en mama geworden.' Tijdens haar langere verblijf in Kenia overkwam het Roosmarijn opnieuw. Een zeker weten op een bepaalde manier thuis te zijn. 'Ik voel me zo goed daar. Wat ontbreekt is die eeuwige prestatiedrang, het steeds maar meer moeten. Mensen hebben er nog de tijd voor elkaar. Maar wat ik ook opnieuw zag: hier is nog heel veel werk te doen.' Met haar laatste reis was het dan ook bepaald niet klaar voor Roosmarijn. Dat ze hoe dan ook iets wil doen met Afrika bleef als een paal boven water staan. Haar speurtocht bij een grote organisatie een baan te vinden, leverde niet het gewenste resultaat. 'Het zijn vooral verpleegkundigen en managers die ze zoeken. Er bleef maar één optie over en dat is zelf een stichting oprichten.'

Van het plan een weeshuis te beginnen stapte ze af na het volgen van een training bij Wilde Ganzen, gegeven door Better Care Network. 'Uit mijn ervaring bij Bureau Jeugdzorg weet ik dat kinderen het beste af zijn als ze opgroeien bij familie van herkomst. En dat geldt niet alleen hier, maar overal blijkt uit onderzoek. Die wetenschap werd tijdens die training nog eens bevestigd. In het gebied waar ik aan de slag zou willen, zijn ook nauwelijks straatkinderen te vinden. Dat geeft aan dat families die taken al op zich nemen. Maar wat je ziet is dat ze vaak hun eigen kinderen al niet kunnen onderhouden, laat staan dat ze er een paar extra mee-etters bij kunnen hebben.

Roosmarijn hield zich bezig met het verwijderen van zandluizen die in de Keniaanse voeten voortwoekerden.

Een akelig werkje waarbij ze met een mesje volwassenen, maar ook hele kleintjes echt moest pijnigen.

Dan hebben we het nog niet eens over school. Daarom wil ik me richten op indirecte steun aan gezinnen.'

Voor de uitwerking van haar plan heeft Roosmarijn in januari gedurende een werkbezoek van twee weken tal van gesprekken gevoerd, onder meer op het Children's Department en in het Msambweni Hospital. 'Het zijn organisaties die gezinnen kunnen screenen, die voor hulp in aanmerking komen.'

Samenwerking

Overigens zal de steun niet rechtstreeks naar de gezinnen gaan om te voorkomen dat het met de knollen de pot ingaat, benadrukt Roosmarijn. 'Het moet niet zo zijn dat vader er zijn alcoholverslaving van gaat betalen. Daarom gaat het geld rechtstreeks naar school.' Roosmarijn wil heel kleinschalig beginnen, het eerste kind dat in aanmerking komt heeft ze al op het oog.

Twee maanden vrijwilligerswerk leverden haar vele connecties op met Kenianen. De contacten zijn stevig. De samenwerking met hen staat voorop, uiteindelijk moeten ze zelf de taken overnemen. Roosmarijn is zich ervan bewust dat ze met haar plan de wereld niet kan hervormen.' Als ik een kind zie lachen, als het blij is omdat het naar school kan. Daarin ligt mijn motivatie.' Noem het een druppel op een gloeiende plaat, maar je moet ergens beginnen, weet Roosmarijn. 'Ieder kind dat naar school gaat, is er een. Dat is waar het om gaat, alleen educatie kan Kenia helpen bouwen aan een betere toekomst.' *